

Arrest

nr. 314 475 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOSSER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOSSER eveneens verschijnt voor de eerste verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers R. en M. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 2 maart 2023 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot

uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij Georgië hebben verlaten omwille van de bedreigingen van de ex-vrouw van verzoeker en haar familie.

4.2. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Door in hun verzoekschrift selectief passages te citeren uit de COI Focus omtrent de algemene situatie in Georgië van januari 2023 teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, overtuigen zij niet. De aangehaalde informatie loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Door verder te wijzen op de politieke spanningen in Georgië, brengen zij evenmin valabele elementen aan in die zin. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoekers hebben immers helemaal geen bescherming gezocht tegen hun vermeende vervolgers en hebben geen klacht ingediend bij de politie tegen de familie van de ex-vrouw van verzoeker of tegen de politie die verzoeker bedreigde. Zij hebben ook geen contact opgenomen met een advocaat om te zien wat zij konden doen aan hun problemen en ze hebben niet op een andere manier geprobeerd om bescherming te zoeken in Georgië (NPO, M., p. 8-9; NPO R., p. 6).

Verzoeker bieden hiervoor geen verschoonbare reden.

Vooreerst kan de vermeende aanwezigheid van politieagenten binnen de familie van de ex-vrouw van verzoeker niet zonder meer worden aangenomen. Het is immers frappant dat verzoekster de familienaam van de politieagent die zou hebben gebeld naar haar oma helemaal niet kan aangeven, terwijl zij nochtans moeite heeft gedaan om de naam van die politieagent te achterhalen door die in een database op te zoeken. Verzoekster weet zelfs niet zeker wat de voornaam van de politieagent is. Bovendien weet zij ook niet welke familieband die politieagent heeft binnen de familie van de ex-vrouw van haar man, verzoeker. Zij weet enkel dat het een gewone politieagent is. Ook verzoeker kan geen informatie geven over die politieagent of de meerdere politieagenten die volgens zijn verklaringen nochtans een hoge functie zouden hebben binnen de politie. Hij kent noch de functie van die politieagent of de meerdere politieagenten noch de familieband binnen de familie van zijn ex-vrouw (NPO M., p. 4, 7; NPO R., p. 4). Er mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze informatie gekend zou zijn indien de banden van de familie van verzoekers ex-vrouw met de politie een reden zou zijn waarom zij geen beroep kunnen doen op de politie in Georgië. Verzoekers leggen ook geen enkel begin van bewijs voor dat hun beweringen hierover onderbouwt. Los daarvan, zelfs wanneer aangenomen wordt dat er nauwe banden zouden zijn met de politie, ontslaat dit verzoekers niet van de verantwoordelijkheid om bescherming te zoeken bij de politie. Handelingen van individuele ambtenaren van veiligheidsdiensten kunnen immers niet worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de staat of op het niveau van de staat. Een dergelijk persoon is geen vertegenwoordiging van het hele machtsapparaat van Georgië. Derhalve volstaat deze uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen. Verzoekers hadden overigens ook elders dan in Zugdidi een beroep kunnen doen op de politie en zich daarbij laten bijstaan door een advocaat. Het loutere gegeven dat verzoekster minderjarig was, betekent verder helemaal niet dat zij geen klacht zou kunnen indienen bij de politie. Verzoekster brengt ook geen objectieve elementen aan die hierop wijzen. Een volgende poging tot vergoelijking van hun nalaten, met name dat zij verzoekers mogelijkheid zijn kind terug te zien dat hij had met zijn ex-vrouw, niet wilden ontnemen, overtuigt evenmin. Indien het neerleggen van een klacht ertoe zou hebben geleid dat verzoeker zijn zoon niet langer te zien zou krijgen, hetgeen overigens louter speculatief is, bestaan er juridische mogelijkheden om het niet respecteren van de regeling aan te vechten en verzoeker kon zich in dit geval tot de rechtbank wenden.

Angst om een klacht in te dienen omwille van de invloeden van de familie van verzoekers ex-vrouw en uit schrik om zelf gearresteerd te worden, biedt evenmin een verschoning voor hun nalaten van het contacteren van de politie en/of een advocaat. De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden

kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot de hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

4.3. Verzoekers beweerde financiële problemen (zij zouden verschillende schuldeisers hebben, hun eigendommen zouden in beslag zijn genomen, er zou beslag zijn gelegd op het loon van verzoeker en zijn bankrekening zou zijn geblokkeerd (CGVS vragenlijst R., nr. 7, c)), zijn louter socio-economisch van aard en vallen op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat deze financiële moeilijkheden veroorzaakt worden door de familie van verzoekers ex-vrouw die invloedrijk was. Hierbij herinnert de Raad eraan dat de voorgehouden connecties van deze familie niet geloofwaardig zijn gelet op hun gebrek aan kennis over die banden, zoals hoger aangehaald. De bewering dat het voor verzoeker in Georgië onmogelijk is geworden om te werken of in zijn levensonderhoud te voorzien omdat zijn bankrekening is geblokkeerd, is voorts een blote bewering die zij niet staven aan de hand van objectieve elementen. Verzoekers vermelden die financiële problemen overigens niet wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud werden gevraagd naar redenen waarom zij niet naar Georgië zouden kunnen terugkeren.

4.4. De door verzoekers aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen gezien deze enkel betrekking op hun persoonsgegevens en die van hun zoon, elementen die op zich niet betwist worden. Verder houden deze gegevens geen verband met hun vluchtmotieven.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch

De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De wnd. voorzitter stelt de afwezigheid van de verwerende partij vast.

De raadsvrouw meldt dat verzoeker afwezig is om medische redenen en legt hiervan een attest neer.

De raadsvrouw van de verzoekende partij is het oneens met de analyse van de Raad en meent dat de wettelijke grondslag ontbreekt gezien Georgië inmiddels geschrapt werd van de lijst met veilige landen; zij stelt dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en dat de zaak teruggestuurd dient te worden naar het cgvs. Zij meent ook dat de Raad geen bevestiging kan nemen maar wel een nieuwe beslissing zou moeten nemen die in de plaats komt, maar dit kan niet gezien de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft. Zij meent ook dat de COI focus selectief gebruikt wordt door de Raad, hij gebruikt enkel de citaten die het cgvs in zijn nota vermeldt, dit terwijl de wetgever heeft beslist dat Georgië geen veilig land van herkomst meer is. De Raad stelt dat een beroep op de overheid mogelijk is, maar deze analyse is verkeerd: er is in Georgië nog steeds een hoge graad aan corruptie, men kan er geen beroep doen op de autoriteiten en dit valt moeilijk te bewijzen, de familie van de ex-vrouw heeft connecties bij de politie. In de COI focus wordt bevestigd dat de corruptie in Georgië wijdverspreid is. Verzoekende partij (mevrouw) was nog minderjarig en de Raad zegt dat dit geen bezwaar vormt om een klacht in te dienen. Zij vraagt zich af op welke grond de Raad dit zegt. Verzoekende partij (mijnheer) durfde geen klacht neer te leggen omdat hij een kind heeft, een klacht zou invloed kunnen hebben op zijn contact met dit kind, het betreft dus een emotionele reden om geen klacht in te dienen. De verzoekende partijen hebben ook financiële problemen waardoor zij geen beroep konden doen op een advocaat in Georgië, dit vormt ook een reden waarom men zich niet staande kan houden. In dit dossier zitten een aantal lacunes, het cgvs moet dit onderzoeken en uitklaren. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot psychische problemen heeft, hij vaak naar het ziekenhuis moet, vaak het bewustzijn verliest en last heeft van hyperventilatie.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 25 juni 2024.

5.1. Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, doch is allerminst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punten 2. en 3. waarbij wordt opgemerkt:

“2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep

onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”

5.2. Dat verzoekers het niet eens zijn met wat in punt 3. van de beschikking wordt gesteld, is niet van aard anders te doen oordelen. De Raad beschikt over de bevoegdheid om en het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens bevat om de door verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen zoals gebeurde.

De Raad herhaalt dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

Krachtens de devolutieve werking van het beroep neemt de Raad kennis van de zaak in zijn geheel. Dat de Raad over geen eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met in beginsel het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet hebben meegedeeld (RvS 28 mei 2021, nr. 250.724).

De Raad is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing(en), noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd, zoals hier het geval is.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, bevat het rechtsplegingsdossier (wel degelijk) voldoende gegevens om te oordelen of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dit met inachtneming van de rechten van verdediging. In zoverre verzoekers het tegendeel voorhouden, laten zij na dit aan te tonen. Zo lichten zij niet toe welke gegevens *in casu* zouden ontbreken om hun verklaarde nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad wijst er nog op dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekers' verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. Aangezien er voldoende gegevens voorhanden zijn in het rechtsplegingsdossier om verzoekers' beschermingsverzoek te beoordelen -zij laten na het tegendeel aan te tonen-, is een nieuw onderzoek door het CGVS niet nodig. Verzoekers kunnen hierin dan ook niet worden gevolgd.

Aangezien verzoekers een beroep konden instellen bij de Raad en alle dienstig geachte inlichtingen konden aanbrengen, kunnen zij ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kunnen beschikken. Verzoekers beschikken met onderhavige procedure over een beroep dat

voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

5.3. Ter zitting stellen verzoekers dat de Raad de COI Focus selectief gebruikt, namelijk op dezelfde manier als het CGVS dit gedaan heeft. In dit verband wordt verwezen naar punt 4.2. van de beschikking, waarin uitgebreid wordt ingegaan op het uitgebouwd rechtssysteem in Georgië en de aanwezige ngo's tot wie een burger zich ook kan richten tot bijstand. Er wordt in de beschikking ook gewezen op het feit dat een gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *high profile* zaken, maar dat deze zaken gemonitord worden door de Public Defender. Ook wordt het volgende gesteld: *“Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Door in hun verzoekschrift selectief passages te citeren uit de COI Focus omtrent de algemene situatie in Georgië van januari 2023 teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, overtuigen zij niet. De aangehaalde informatie loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.”* Verzoekers' herhaling dat er in Georgië geen beroep op de overheid mogelijk is en dat er nog veel corruptie is, doet geen afbreuk aan deze uiteenzetting.

Verzoekers wijzen er ook opnieuw op dat de familie van de ex-vrouw van verzoeker connecties heeft bij de politie. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekers volledig voorbijgaan aan wat hierover in de beschikking wordt overwogen onder punt 4.2.: *“Vooreerst kan de vermeende aanwezigheid van politieagenten binnen de familie van de ex-vrouw van verzoeker niet zonder meer worden aangenomen. Het is immers frappant dat verzoekster de familienaam van de politieagent die zou hebben gebeld naar haar oma helemaal niet kan aangeven, terwijl zij nochtans moeite heeft gedaan om de naam van die politieagent te achterhalen door die in een database op te zoeken. Verzoekster weet zelfs niet zeker wat de voornaam van de politieagent is. Bovendien weet zij ook niet welke familieband die politieagent heeft binnen de familie van de ex-vrouw van haar man, verzoeker. Zij weet enkel dat het een gewone politieagent is. Ook verzoeker kan geen informatie geven over die politieagent of de meerdere politieagenten die volgens zijn verklaringen nochtans een hoge functie zouden hebben binnen de politie. Hij kent noch de functie van die politieagent of de meerdere politieagenten noch de familieband binnen de familie van zijn ex-vrouw (NPO M., p. 4, 7; NPO R., p. 4). Er mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze informatie gekend zou zijn indien de banden van de familie van verzoekers ex-vrouw met de politie een reden zou zijn waarom zij geen beroep kunnen doen op de politie in Georgië. Verzoekers leggen ook geen enkel begin van bewijs voor dat hun beweringen hierover onderbouwt. Los daarvan, zelfs wanneer aangenomen wordt dat er nauwe banden zouden zijn met de politie, ontslaat dit verzoekers niet van de verantwoordelijkheid om bescherming te zoeken bij de politie. Handelingen van individuele ambtenaren van veiligheidsdiensten kunnen immers niet worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de staat of op het niveau van de staat. Een dergelijk persoon is geen vertegenwoordiging van het hele machtsapparaat van Georgië. Derhalve volstaat deze uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen. Verzoekers hadden overigens ook elders dan in Zugdidi een beroep kunnen doen op de politie en zich daarbij laten bijstaan door een advocaat.”*

Verzoekers vragen zich af op welke grond de Raad in de beschikking zegt dat de minderjarigheid toen van verzoekster geen bezwaar vormde om een klacht in te dienen. Er wordt in dit verband vastgesteld dat verzoekers niet concreet aantonen dat het voor minderjarigen moeilijker zou zijn (geweest) om in Georgië een klacht in te dienen bij de politie. Verzoeksters toenmalige minderjarigheid kan op zich niet volstaan om te verantwoorden waarom geen klacht werd ingediend.

Verzoekers herhalen ter zitting dat verzoeker geen klacht durfde neer te leggen omdat hij een kind heeft, een klacht zou invloed kunnen hebben op zijn contact met dit kind, het betreft dus een emotionele reden om geen klacht in te dienen. Hiermee gaan verzoekers voorbij aan volgende uiteenzetting in punt 4.2. van de beschikking, waaraan zij geen afbreuk doen: *“Een volgende poging tot vergoelijking van hun nalaten, met name dat zij verzoekers mogelijkheid zijn kind terug te zien dat hij had met zijn ex-vrouw, niet wilden ontnemen, overtuigt evenmin. Indien het neerleggen van een klacht ertoe zou hebben geleid dat verzoeker zijn zoon niet langer te zien zou krijgen, hetgeen overigens louter speculatief is, bestaan er juridische mogelijkheden om het niet respecteren van de regeling aan te vechten en verzoeker kon zich in dit geval tot de rechtbank wenden. Angst om een klacht in te dienen omwille van de invloeden van de familie van verzoekers ex-vrouw en uit schrik om zelf gearresteerd te worden, biedt evenmin een verschoning voor hun nalaten van het contacteren van de politie en/of een advocaat. De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.”*

Ten slotte stellen verzoekers dat zij ook financiële problemen hebben waardoor zij geen beroep konden doen op een advocaat in Georgië. Ook in dit verband wordt gewezen op wat reeds in de beschikking wordt uiteengezet onder punt 4.3.: *“Verzoekers beweerde financiële problemen (zij zouden verschillende schuldeisers hebben, hun eigendommen zouden in beslag zijn genomen, er zou beslag zijn gelegd op het loon van verzoeker en zijn bankrekening zou zijn geblokkeerd (CGVS vragenlijst R., nr. 7, c)), zijn louter socio-economisch van aard en vallen op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat deze financiële moeilijkheden veroorzaakt worden door de familie van verzoekers ex-vrouw die invloedrijk was. Hierbij herinnert de Raad eraan dat de voorgehouden connecties van deze familie niet geloofwaardig zijn gelet op hun gebrek aan kennis over die banden, zoals hoger aangehaald. De bewering dat het voor verzoeker in Georgië onmogelijk is geworden om te werken of in zijn levensonderhoud te voorzien omdat zijn bankrekening is geblokkeerd, is voorts een blote bewering die zij niet staven aan de hand van objectieve elementen. Verzoekers vermelden die financiële problemen overigens niet wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud werden gevraagd naar redenen waarom zij niet naar Georgië zouden kunnen terugkeren.”* Door louter te herhalen dat zij financiële problemen hebben, doen verzoekers hieraan geen afbreuk.

Dat verzoeker psychische problemen heeft, vaak naar het ziekenhuis moet, vaak het bewustzijn verliest en last heeft van hyperventilatie (dit laatste wordt gestaafd met een medisch attest van 26 augustus 2024, neergelegd ter zitting), is betreurenswaardig maar vormt geen grond voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit houdt geen verband met de criteria inzake internationale bescherming, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, laat staan hoe hieruit kan en mag blijken dat hij heden in Georgië voor vervolging in de zin van artikel 48/3 vreest dan wel bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat verzoeker in Georgië geen beroep zou kunnen doen op medische of psychologische ondersteuning

Wat betreft verzoekers' algemene opmerking dat Georgië niet langer op de lijst van veilige landen van herkomst staat, neemt dit niet weg dat het verzoekers toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zij Georgië hebben verlaten en/of er niet meer kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 juni 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen worden verzoekers niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET